

OSTRÝ DRÁP

JOHN RINGO
& TRAVIS S. TAYLOR

CYKLUS ZRCADLO
KNIHA ČTVRTÁ

BROKILON

John Ringo & Travis S. Taylor

CLAWS THAT CATCH

Copyright © 2008 by John Ringo & Travis S. Taylor

Translation © 2013 by Robert Čapek

Cover © 2013 by Kurt Miller

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-159-7

ISBN 978-80-7456-160-3 (PDF)

ISBN 978-80-7456-161-0 (PDF pro čtečky)

John Ringo
Travis S. Taylor

Ostrý dráp

Zrcadlo
kniha čtvrtá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

John Ringo

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Zrcadlo

Za zrcadlem

Vorpalový meč (s Travisem S. Taylorem)

Chvastovzácny sok (s Travisem S. Taylorem)

Ostrý dráp (s Travisem S. Taylorem)

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Věnování:

*Věnováno E. E. „Docu“ Smithovi
a (znělka!) **The Solar Beam!***

*A jako vždy:
pro kapitánku Tamaru Longovou, USAF
narozena: 12. května 1979
padla: 23. března 2003 v Afghánistánu
Teď už létáš s anděly.*

Hromoplka

Lewis Carroll

(z knihy „Za zrcadlem a co tam Alenka našla“)

Jasřilo; poplaslzná tklova
kruřcupila se v trámavě:
průvratná byla bokřavova,
můrnící hledavě.

„Hromoplka se synu střeř!
čelistí chňapných drápů šmika!
Klepklep-peřatce dravce, téř
Supteřva plundrořvyka!“

Vorpalný meč svůj v ruku vňal:
pátral po chvastovzácném soku –
pod Tamtam-stromem popostál,
pohrouřen, řetře malných kroků.

Jak úvratno na mysli měl,
Hromoplka, bulvy očí vzňaty,
mechpřítmým lesem funě spěl,
hromumlaje si, k němu, chvaty!

Raz, dva! Tak dál! Skrznaskrz řal!
Zazkřiřřtel vorpálový břit.
Aj, mrtev – jeho hlavu vzal
běsoklusem zpět, hbit.

„Hromoplka žes skolil přec?
Spěš v náruč mou, přezářný synu!
Žůžasný den! Toť věc! Jak sen!“
híhňal se radobdivně činu.

Jasřilo; poplaslzná tklova
kruťcupila se v trámavě:
průvratná byla bokřavova,
můrnící hledavě.

český překlad: Václav Z. J. Pinkava

1.

„Takže... jak je to s těmi různými uniformami?“ zeptal se Josh. „To mají mariňáci jednu zvlášť určenou pro chvíli, kdy děláš nejhorší krok ve svém životě?“

Druhý poručík Eric Bergstresser si dopnul poslední knoflíček těsného límečku a podíval se v zrcadle na svého bratra, který stál za ním.

„Jsem teď přece důstojník, ty troubo,“ odpověděl. „Důstojníci nenosí uniformy, které mají poddůstojníci.“

„Skvělý,“ řekl Josh a ošil se ve smokingu, na který nebyl zvyklý. „Ale i tak si tuhle musíš jenom pronajmout, ne? Protože – a neber to špatně – tahle vypadá zatraceně draze.“

Eric byl kdysi povýšený z vojína přímo na seržanta první třídy. Něco s tím mohlo mít společného i to, že zároveň získal Námořní kříž. Předpokládal, že se dalšího povýšení na štábního seržanta hned tak nedočká, a tak investoval do kompletní slavnostní uniformy pro poddůstojnický sbor námořní pěchoty, kterou osobně pokládal za nejkrásnější uniformu, jakou americké ozbrojené složky dokázaly člověku nabídnout. A rozhodně patřila k tomu nejdražšímu, co si musel mladší poddůstojník za svůj plat pořídit.

Následně byl ale povýšený na štábního seržanta daleko rychleji, než předpokládal, a pak mu samotný prezident Spojených států amerických osobně přikázal, aby nastoupil do důstojnické školy námořní pěchoty. Takže mu teď bude poddůstojnická slavnostní uniforma úplně zbytečně ležet ve skříni, dokud nevymyslí, co s ní podniknout, a on si dopínal límeček své nové slavnostní *důstojnické* uniformy a snažil se přestat myslet na to, že se chystá na vlastní svatbu.

„Ne, tyhle uniformy se nepronajímají,“ odpověděl Eric s pozdechem. „A ano, jsou moc drahé. Ale když čekáme na svatbě takovéhle hosty, tak tam přece nemůžu dorazit v maskáčích.“

Eric se zašklebil, když si připomněl, jaká jména se dostala na seznam pozvaných hostů. Otec Brooke byl díkybohu bývalý voják. Když se mu tedy ozvalo několik jistých osob s tím, že by se rády svatby zúčastnily, a když zjistil, kdo ti lidé jsou, vysvětlil Brookině matce, že takovéhle lidi rozhodně nemohou odmítnout.

Eric měl v době, kdy došlo k náhlému a nečekanému nárůstu pozvaných hostů, plné ruce práce a o celé záležitosti se dozvěděl až o několik týdnů později. Svým způsobem byl rád. A byl ještě radši, že se o tom nedozvěděl jeho taktický důstojník.

Důstojnická škola byla strašná otrava. Ne, nevadil mu dril. Tomu rozuměl. Od příslušníků námořní pěchoty se očekávala za všech okolností vysoká připravenost k čemukoli. Prohlídky byly běžnou součástí každého dne. Péče o ty nejmenší podrobnosti byla v boji důležitá, a ve vesmíru to platilo ještě víc. Ať už to kadeti důstojnické školy námořní pěchoty věděli nebo ne, a přestože šlo stále ještě o přísně tajnou informaci, čekal celé námořnictvo a s ním i námořní pěchotu přechod od „mokrě“ k „vesmírně“ službě. To, že se člověk učil složit správně ponožky do komínku poprvé a pak už pokaždé, byl způsob, jak si zvyknout odvádět svou práci poprvé a pokaždé správně. Vůbec přitom nezáleželo na tom, jak – a jestli vůbec – byly vaše ponožky složeny. Na tom, jestli jste si správně utěsnili skafandr, ovšem záleželo rozhodně.

Eric se rozhodně dokázal vyrovnat s drilem, a také se s ním vyrovnal. Už jako dítě byl pořádný a základní výcvik námořní pěchoty zažité zvyky jen upevnil. Všechna cvičení navíc znal, takže se rychle stal vedoucím čety. Ani obsah jednotlivých kursů mu nepřipadal vůbec obtížný. Většina důstojnických kandidátů byli vysokoškoláci, zatímco on měl za sebou jen střední školu. Někdy mu ale připadalo, že je vysoká škola připravila o kus rozumu. A nové učivo jako částicová fyzika a prostředí cizích planet... no, to všechno přece bylo součástí práce, kterou v průběhu posledních dvou let vykonával.

Co mu vadilo nejvíc ze všeho, bylo chování instruktorů. Nastoupil do důstojnické školy s upřímným úmyslem vyčnívat co nejméně z davu, proplout kursy a výcvikem co nejrychleji a vrátit se co nejdřív zpátky k jednotce. Instruktoři si ovšem jeho složku přečetli. A i když v ní nestálo, *jak* přesně přišel k Námořnímu kříži, bylo každému jasné, že ho nenašel v krabici ovesných vloček u snídaně. Navíc měl ve složce uvedeno, že strávil dva roky u bojového průzkumu.

Jistě, instruktoři plnili ve škole úlohu strážců bran – jejich práce spočívala v tom, aby všichni, kdo projdou kursem, byli na jeho konci tím nejlepším možným důstojníkem námořní pěchoty. Takže ať už šlo o nutkání způsobené poctivostí, nevraživostí vůči „mustangům“ – tak se označovali důstojníci, kteří vzešli z řad poddůstojníků – nebo prostou zlomyslností, připadalo mu, že si ho instruktoři od prvního dne vybrali jako nejlepšího kandidáta k tomu, aby z důstojnické školy odešel s nepořízenou.

Takže to bylo těžké. Zdaleka ne tak těžké jako kurs bojového průzkumu nebo operační bojový výcvik, ale i tak to bylo těžké. A podle jeho názoru to přitom ani nebylo nutné. Od prvního dne dokazoval, že je přinejmenším stejně dobrý jako všichni ostatní kandidáti... ba právě naopak – dokazoval, že je lepší než oni. Nic z toho, co dělal, ale nejspíš nebylo dost dobré.

Na druhou stranu byl možná nejvyšší čas k tomu, aby si

přestal v duchu stěžovat. Přece jen důstojnickou školu ukončil s vyznamenáním, takže možná všechno to otravování nějaký smysl mělo.

Ale když zničehonic dostal těsně po ukončení školy z domu zprávu o tom, že bylo přidáno několik dalších jmen na seznam pozvaných hostů na to, co si představoval jako velice malou a skromnou svatbu...

„No tak dobře, vysvětli mi to nějak, abych to pochopil,“ ozval se Josh. „Co je to vlastně za lidi?“

Eric se v duchu zašklebil a znovu pokrčil rameny.

„Kdo je podle tebe největší frajer, machr a boučač hned po prezidentovi a Marilyn Mansonovi?“ zeptal se.

„Já nevím,“ odpověděl jeho mladší bratr.

„Tak právě to jsou tihle lidi,“ odpověděl Eric. „Ten, který z nich má nejnižší hodnost, je jeden z mála lidí, kteří žijí, a přitom dostali Medaili cti. A pak jsou tu ještě...“

„Dobře, tohle jsem pochopil,“ vytřeštil Josh překvapeně oči. „Ale pořád ještě netuším, proč jdou na *tvou* svatbu?“

„Protože mě Bůh nenávidí,“ odpověděl Eric.

Bůh mě nenávidí, pomyslel si kapitán William Weaver. Měl bych se zase vrátit k práci astrogátora. Zatraceně, měl bych se raději zase vrátit k práci vědce.

Kdysi dávno byla právě práce vědce to, čím si William Weaver, PhD. vydělával na živobytí. S doktoráty ze všech možných vědních oborů od strojírenství až po astronomii patřil ke skupině specialistů, které se říkalo Bandité z Beltwaye. Tato skupina řešila problémy, na něž narazila armáda a všechny další větve americké vlády, jejichž název většinou tvořily zkratky s písmenem A na konci: NSA, CIA, DIA...

A právě z tohoto důvodu byl jednoho sobotního odpoledne povolán k tomu, aby vysvětloval fyzikální jevy národní bezpečnostní radě, protože nevyšel jeden z experimentů.

Následkem výbuchu v Orlandu, který vytvořil Chenovu anomálii, byl pak vyhazován do vzduchu, stříleli po něm, cestoval na jiné planety, zůstal uvězněn mezi vesmíry a nakonec zachránil svět. Chenova anomálie, černá koule, která se vznášela přesně nad místem, kde se před výbuchem nacházela laboratoř částicové fyziky Univerzity centrální Floridy, ze sebe chrlila proud magických částic. Tyto částice, které byly zpočátku mylně označovány za Higgsovy bosony, byly schopné spojit dvě různé částice a vytvořit bránu mezi jakýmkoli dvěma místy. Její povrch tvořila lesklá, vysoce odrazivá plocha. Jeden z televizních reportérů těmto branám začal říkat ‚zrcadla‘ a označení už se ujalo. A protože zůstaly neaktivní bosony – které za sebou očividně zanechala nějaká dávno vyhynulá rasa – na cizích planetách, obrovské množství částic vytvořených Chenovou anomálií otevřelo velké množství bran na jiné světy.

Některé z těchto světů byly obydleny. A některé z nich obýval živočišný druh, kterému lidé říkali Dreen. Dreen využívali biologické druhy k většině procesů, pro něž lidé používali stroje, a očividně hladově pohlcovali část galaxie, kde se nacházela i Země. Připojovali se k některým pozemským bosonům a měli v úmyslu si planetu podmanit.

Jiná linie bosonů ale lidstvo spojila s mnohem přátelštější rasou tvorů, kteří si říkali Adarové. Ti lidstvo ve většině vědních oborů předstihovali zhruba o století a měli zbraň, která mohla brány uzavřít. Jediným problémem bylo, že zbraň se musela umístit do jedné brány, a kdyby vybuchla na špatné straně, celou Zemi by zničila. I když sami svého času s Dreen bojovali, rozhodli se využít raději obranných prostředků a neriskovat zkázu svého světa.

Lidé, kteří museli čelit mnoha útokům najednou a záplavě Dreen, jež se zdála nekonečná, to riskli. Weaver s pomocí SEAL týmu a téměř celé divize vojáků dokázal zbraň umístit za dreenského zrcadlo, takže planetu zachránil, protože okamžitě poté útok ustal.

Adarové také měli zvláštní malý přístroj, který se do jejich držení dostal na jedné z dávno neobývaných planet. Jediné, co o něm věděli, bylo, že způsobuje neuvěřitelně silné výbuchy. Weaver přišel na to, že nejde o sebevražedný nástroj – jak si myslel původně – ale nejspíš o nějaký druh pohonného systému. Po sedmi letech výzkumů lidé s Adary společně postavili warpovou loď, v jejímž srdci pracovala právě tato černá skříňka.

Během této doby ukončil Weaver kariéru Bandity z Beltwaye a přidal se na stranu světla: přijal přímé jmenování prezidenta Spojených států, nastoupil do námořnictva a po absolvování několika důstojnických škol a po několika normálních plavbách se stal astrogátorem warpové lodi. Těsně před vyplutím na první misi ji Adarové, kteří sice měli obrovskou technickou a filozofickou převahu nad lidmi, ale v podstatě jim nic neříkalo slovo marketing, obtížili názvem Spojenecká expediční rezerva *Vorpalový meč*.

Weaver strávil na palubě *Vorpalového meče* celkem dvě mise, a přestože v obou případech šlo o děsivou, nebezpečnou a sebevražednou zkušenost, vždy se náramně bavil. Během nich se samozřejmě párkrát dostal do otevřeného vesmíru a na vlastní oči viděl neuvěřitelné a nepopsatelné věci. Ale po druhé misi, kdy konečně lokalizovali Dreen a narazili na další, ještě pokročilejší živočišný druh, který před nimi prchal a dostával od dreenského bojového svazu strašný výprask, obdržel nabídku k tomu, aby se stal výkonným důstojníkem lodi *Vorpalový meč II*. Tato loď byla od základů postavena novým živočišným druhem, Hexosehry, a ve všech ohledech převyšovala původní plavidlo. Jak špatné to mohlo být? Obzvlášť poté, co námořnictvo přihodilo povýšení na kapitána, o které se on sám rozhodně neprosil. Zatraceně, jestli bude odvádět dostatečně dobrou práci jako výkonný důstojník, mohl by se jednoho dne stát *velitelem* dalšího *Vorpalového meče*!

To mu ale v tomto okamžiku vůbec nepřipadalo pravděpodobné. Kdyby jen dokázal získat několik set zatracených rolí...

„Do týdne vyřídíme na misi,“ prohlásil Weaver tak trpělivě, jak to jen dokázal, k ženě stojící na druhé straně pultu. „Jestliže tyto zásoby nebudeme mít, mohu podle svých zkušeností prohlásit, že se naše mise změní z možné na složitou, pokud ne rovnou nepravděpodobnou.“

„Ode mě je rozhodně nedostanete,“ řekla neústupně zaměstnankyně skladu a mlaskla jazykem. „Za prvé jste rozpočet na tuto položku překročili. Za druhé po mně chcete veškeré zásoby v celém skladu. Potřebuji tady mít něco také pro ostatní, rozumějte.“

Weaver se rozhodl, že jestli tím jazykem mlaskne ještě jednou, tak na ni přes pult skočí a bude zle. Používala to nepříjemné mlasknutí jazykem jako gramatický znak. Na konci každé věty přišlo ostré „*mlask*“, každá čárka v souvětí byla označována výrazným „*mlask*“. Musel tomu čelit už druhý měsíc, a jestli nepřestane, tak ji bude muset zaškrtnit, a každý soudce to pochopí.

„Uvědomte si, že tento materiál je *velice* drahý (*mlask!*). A během posledních dvou případů (*mlask*) kdy vaše loď vyrazila na misi (*mlask*) jste pokaždé spotřebovali téměř celou zásobu (*mlask!*). Musíte se naučit (*mlask*) co je to zásobovací disciplína (*mlask*) kapitáne (*mlask!*).“

Weaver se to na sobě snažil nedávat najevo, ale začínal sebou trhat v *očekávání* toho, jak skončí její věta. Cítil se jako lovecký pes, který dostával příliš často výprask za každou špatnou věc, kterou sice neudělal, ale udělat mohl.

„Takže tohle je vaše poslední odpověď?“ zeptal se Bill a trhnul sebou, když si uvědomil, že po ní chce, ať něco řekne. Vlastně ji *podněcoval* k tomu, aby...

„Tohle je moje poslední odpověď (*mlask!*). Přinejmenším do doby (*mlask*) než mi přinesete úpravu rozpočtu a autorizaci k tomu (*mlask*) abyste úplně vyprázdnil sklad (*mlask*) je to (*mlask*) co jste si už vyzvedl (*mlask*) maximum toho (*mlask*) co ode mě dostanete (*mlask!*).“

Bill musel přiznat, že je poražený. Nešlo ani tak o to, že by si

nedokázal opatřit patričnou úpravu rozpočtu a všechna potřebná povolení a autorizace. Výpravy, které *Vorpalový meč* podnikal, měly vždy tak vysokou prioritu, že veškeré požadavky by byly splněny takřka automaticky. Ale i kdyby to všechno sehnal, musel by pořád čelit mlaskání. Tomu strašnému, děsivému, nestvůrnému, ďábelskému mlaskání. Tomu příšernému, odpornému, pekelnému, ohavnému, nechutnému, NIČEMNÉMU MLASKÁNÍ! TÉ BEZBOŽNÉ NESTVŮRNOSTI, KTERÁ SE VYNOŘILA ZE SAMOTNÝCH NEJTEMNĚJŠÍCH HLUBIN...

„Velice děkuji,“ řekl Bill ztuhle a zdvořile pokynul hlavou. „Přeji vám hezký den.“

„Děkuji (*mlask!*).“

„Vypadáte nějak sklesle, výkonný,“ řekl kapitán Prael.

Kapitán Charles Prael byl ponorkář – výborný ponorkář. Předchodzí velitel *Vorpalového meče* byl stíhací pilot, což byl kompromis, na kterém se dohodli admirálové, poté co bylo jasné, že námořnictvo má namířeno do vesmíru. Přestože byl *Meč I* postaven na základě ponorky – bývalé SSBN 739 USS *Nebraska* – docházelo při jeho nasazení k použití jak podvodních, tak leteckých manévru. To byl přinejmenším argument, který v daném okamžiku použili admirálové letadlových lodí. Tento argument měl samozřejmě v několika důležitých ohledech svou váhu – mimo jiné proto, že admirálové letadlových lodí byli všichni do jednoho bývalí „stíhací kovbojové“, zatímco ponorkoví admirálové byli pokládáni za „ujeté bublinkáře“. Svým způsobem to připomínalo návrat na střední školu.

Nakonec se ale ukázalo, že Přízrak byl pro daný druh misí ideální velící důstojník. Každá větev bojových sil měla vlastní priority a kulturní zázemí, které jako by bylo vestavěné do oceli jejich bojových prostředků. A zatímco pro ponorkáře byla *vždycky* nejdůležitější jejich loď, stíhací piloti byli *vždycky* ochotni jít až

na krev. Bylo velice nepravděpodobné, že by nějaký ponorkář pokračoval v boji i po problémech, jakým musel *Meč* čelit u planety označené HD 37355. Ti měli spíš sklony k tomu, aby se vrátili a nechali si loď opravit. Ponorkářská tradice, vyplývající z podmínek, za jakých bojovali, a obzvlášť od dob admirála Rickovera, velela jasně: v první řadě jde vždycky o loď.

Kapitán Steven „Přízrak“ Blankemeier byl ale zvyklý na tradici stíhačů. Žádná letadlová loď ještě nikdy neukončila letecký provoz jenom proto, že o jedno letadlo přišla. Zatraceně, letadlová loď by se z mise nestáhla, dokud by neutrpěla takovou škodu, že by z její paluby nedokázalo odstartovat nebo přistát letadlo.

Na druhou stranu byla pravda, že v jednom okamžiku během první mise, když nebyli ještě příliš daleko od Země a utrpěli nějaké škody, přemýšlel o návratu. Přesně tohle totiž letadlové lodě dělávaly, když do něčeho narazily. Zamířily do doků, aby se pokrčené plechy vyklepaly. Pokud to bylo jen trochu možné, tak nejdřív dokončily misi, ale jakmile byla práce hotová, zamířily domů do doků.

Ponorkáři zase pokračovali v misi, dokud se do přístavu vyloženě vrátit nemuseli. Když to bylo nutné, dokázali plavidlo slepit tak, že fungovalo na lepicí pásku a dobré slovo.

Přízrak v mnoha ohledech určil směřování kultury budoucího vesmírného námořnictva tím, že spojil ponorkářský a pilotní pohled na věc dohromady. Z kultury letadlových lodí si vzal část „mise je na prvním místě, čert vem palubu!“ a dokázal by plavidlo nechat potopit, kdyby tím dosáhl vítězství. Z ponorkářského pohledu na boj si zase vzal část, která říkala „kašleme na škody nebo selhání techniky a pokračujeme dál, dokud nebude mise splněna nebo dokud nepůjdeme ke dnu“. Zkušený loďmistr razil nové heslo: „Domů se nevrátíme, dokud nám nedojde jídlo nebo posádka.“

Prael nebyl úplně neznámá část rovnice. Ujal se velení lodi skoro před třemi měsíci. Ale zatím se ještě nevědělo, jak si s lodí poradí v otevřeném vesmírném prostoru, a všechny na palubě

ještě čekaly zajímavé časy. V daném okamžiku se ale musel Weaver přiznat, že neuspěl.

„Nedokážu přesvědčit zásobovací oddělení, aby nám dalo větší množství položky 413, pane,“ řekl Bill. „Snažil jsem se, ale ta úřednice chce úpravu rozpočtu a autorizaci k tomu, aby nám vydala všechny zásoby. To poslední je upřímně řečeno nebetyčná pitomost, protože my jsme jediná loď, která má *povoleno* tuhle položku využívat.“

„Vy jste se nepohodl s Mlaskavkou, že, výkonný?“ zeptal se kapitán s úsměvem. Prael byl velký muž s příjemným vystupováním, které zastíralo všechny roky strávené v blízkosti jaderných raket. Všichni důstojníci, kteří se pohybovali kolem jaderné výzbroje, byli posedlí touhou po dokonalosti tak, že to člověku lezlo na nervy, ale když velíte lodi vybavené jaderným reaktorem, který se může každou chvíli proměnit v jadernou bombu, patří pozornost k detailům k hlavním nástrojům přežití. Prael tuto posedlost sdílel také, ale rozhodně mu chybělo neustálé napětí a podrážděnost, jež ji běžně provázely.

„Vy ji znáte, pane,“ řekl Bill. A nebyla to otázka.

„Ale jistě,“ odpověděl Prael. „A vidím, že už se u vás začíná objevovat tik. Kapitáne, možná jste špičkový astrogátor a máte zkušenosti s bojem ve vesmíru. Ale ještě jste se ani v nejmenším nenaučil to, jak námořnictvo *opravdu* funguje. Přiznávám, samozřejmě, že je součástí mé práce vás s těmito záležitostmi obeznámit. Takže dobrá, výkonný: v rámci vašeho profesionálního rozvoje vás teď poučím o tom, jak si Mlaskavku otočit kolem prstu. V první řadě jí pochválíte účes...“

„Ale vlasy jí přece řídnu a ten stříh je...“

„Ohavný, ano,“ přikývl velící důstojník. „Děsivý. Nechutný. Pochvalte jí ho. Pak se jí zeptejte, jak se vede jejím pejskům.“

„Pejskům?“ zeptal se Weaver zděšeně.

„Má trpasličí špice,“ přisvědčil velící důstojník. „Jsou to odolně tlusté, chlupaté piraně s tesáky. Posledně, když jsem s ní

měl co dočinění, jich měla osm. Následně vás seznámí s podrobnostmi ohledně své nejnovější diety. Musíte souhlasit s tím, že by to měla zkusit, protože jste nic lepšího v životě neslyšel.“

„Ona někdy *zhubla*?“

„Co si vzpomínám, tak ani deko,“ řekl kapitán. „Pak – a teprve pak – jí pochválíte to, co má na sobě. Protože se zdá, že má všehovšudy jen tři kostýmky – všechny jsou ohavné a v tak řvavých barvách, že by je na sebe neoblékl ani Adar – budete muset lhát s obzvláštní představivostí. Když skončíte se všemi komplimenty, které dokážete dát dohromady, poslechnete si nejnovější lékařský horor o jejích psech, o ní nebo o obojím, a až vám mateřsky poradí, že byste měl zkusit pít vlastní moči...“

„To tedy rozhodně ne!“

„Tak potom a *jedině* potom ji můžete požádat o položku, kterou byste si od ní potřeboval vyzvednout,“ uzavřel velící důstojník.

„Ale... to...“

„Mlasknutí,“ přerušil Billa Prael. „To donebevolající, znechucující, odporné mlasknutí... ohavné je pro to příliš laskavé slovo, že?“

„Ano, pane!“

„Kapitáne,“ řekl Prael přísně. „Jste důstojník námořnictva Spojených států. Uhnul snad John Paul Jones tváří v tvář anglickému dělostřelectvu? Vycouval snad Spruance z boje u Midwaye? Obrátil to Dewey u Filipín ve válce se Španěly? Ne. A stejně tak vy neprchnete před tím strašlivým mlasknutím, kapitáne! Pokud se budete cítit lépe, tak jsme přesvědčeni o tom, že admirálové – Bůh dej spočinutí jejich duším v pekle – Mlaskavku udržují na jejím místě jako poslední zkoušku všech výkonných důstojníků. Abyste se mohl stát velícím důstojníkem, musíte se postavit tváří v tvář jejímu mlasknutí! A když mlasknutí dokážete přežít, žádné mučení vás nedokáže zlomit. To ale vyřídíte zítra. Všiml jste si, kolik je hodin?“

„Ach, kristepane,“ odpověděl Bill, když stiskl svůj implantát.
„Nejspíš jsem si musel ztlumit upozornění!“

„Nebo jste je tváří v tvář mlasknutí nezaznamenal,“ přikývl Prael. „To se mohlo docela dobře stát. Ten zvuk má neuvěřitelnou ráži. Ale teď už musíme vyrazit. Teď. Hned. Co nejrychleji se převlékněte.“

„Jak to s tebou vypadá, synu?“ zeptal se Steve Bergstresser.

„Jsem připravený,“ odpověděl Eric a stále si pohrával s knoflíčkem límečku. Kdyby se nějak nezaměstnal, musel by přešlapovat nervózně z jedné nohy na druhou.

„Pojď sem,“ řekl mu otec a otočil ho, aby ho zkontroloval ze všech stran. Pak mu srovnal okraj šerpy smokingu a odstranil z rukávu uniformy pravděpodobně neexistující vlas. „Nakonec všechno dopadne skvěle,“ dodal. „No dobře, kaple je našlapaná do posledního místa...“

„Ach bože,“ zasténal Eric. „Doktor Pierson z toho dostane infarkt! Přece jen si nemůže dovolit takhle velkou svatbu.“

„Doktor Pierson je bývalý ponorkář,“ poznamenal pan Bergstresser. „Ten se prakticky cítí jako v nebi. Na svatbu jeho dcery se dostavili tři admirálové a nejvyšší velitel námořní pěchoty. Je to vůbec poprvé, co jsem na vlastní oči viděl, že je otec nevěsty *šťastný*, protože může za svatební obřad zaplatit.“

„Už aby bylo po všem,“ odpověděl Eric.

„To je normální,“ řekl otec. „Ale svatby jsou pro nevěsty.“

„A líbánky pro ženichy,“ dodal s úsměvem Josh.

„Ty si dávej pozor na jazyk, mladíku,“ změřil si ho otec. „Jediné, co se po ženichovi vyžaduje, je, aby se dostavil včas.“

„A přiměřeně střízlivý,“ dodal Josh, který se nehodlal nechat brzdit v nadšení. „A to je tvůj problém, Eriku. Jsi střízlivý. Jestli chceš, tak tady mám domácí kořalku...“

„Přestaň tady předvádět burana ze Západní Virginie, Joshi,“

ušklíbl se Eric. „Vůbec to nesedí k té tvé náušnici a sestříhu na goth.“

„Už je čas,“ ozval se druhý poručík Burt Tomlinson, který právě v tom okamžiku strčil hlavu do dveří. Nově jmenovaný důstojník byl jedním z Erikových kolegů z důstojnické školy – všichni se účastnili svatby jako ženichovi družbové.

„Nedávej kolena k sobě,“ poznamenal Erikův otec, když vykročili ke dveřím. „Nebo omdlíš.“

„Tohle nás učí v základním výcviku, tati,“ odpověděl Eric. „A pak pro jistotu ještě jednou v důstojnické škole.“

„Dobře,“ přikývl pan Bergstresser. „A tentokrát to pusť z hlavy. A nestůj celou dobu v pozoru. Vypadáš přitom nervózně.“

„V uniformě se dá stát jedním ze dvou způsobů, tati,“ řekl Eric. „Buď v pozoru, nebo v přehlídkovém pohovu. Vyber si.“

„Možná to nevíte,“ zašeptal důstojnický zástupce třetí třídy SEAL Miller, když Weaver vklouzl na sedadlo vedle něho, „ale tím, že jste dorazil až po nevěstě, jste mohl dočista pohřbít svou kariéru.“

Miller a doktor Weaver se poprvé setkali, když se druhý jmenovaný vypravil zkoumat tehdy čerstvě vzniklou Chenovu anomálii a zjistit, co se vlastně přihodilo. V důsledku nastalého chaosu toho spolu hodně zažili a hodně vytrpěli. Postupem času si Miller vypěstoval poměrně silný obdiv k akademikovi, který se musel vyrovnávat (a docela se mu to dařilo) s věcmi, které byly pro příslušníka jednotek SEAL běžným denním chlebem. Weaver to nevzdal, nevzdal se a prostě postupoval dál bez ohledu na to, jak velké klacky mu vesmír, zrcadlové brány a Dreen házeli pod nohy. Kromě toho se vyplatilo mít někoho tak chytrého, jako byl doktor Weaver, po ruce v případě, že člověk narazil na problém, který nebylo možné rozstřílet na kusy nebo vyhodit do vzduchu.

Miller se zúčastnil panenského letu lodi *Vorpalový meč* víceméně proti vlastní vůli a vůbec ho nenadchlo, když zjistil, že

se Weaver stal *komandérem* námořnictva Spojených států. Nejen že Weaverovo jmenování a kariérní postup už na dálku vypadaly jako ohavná protekce, ony tak i páchly. Ale Weaver byl i tak pro funkci astrogátora vynikající volbou. *Vorpalový meč* se během cesty ke hvězdám zapletl do spousty divných situací a Weaver dokázal – s trochou pomoci – znovu a znovu najít cestu ze šlamastyky ven.

Ale kapitán Weaver, to už bylo přece jen trochu moc. Kapitáni přece měli být staří mořští vlci se slanou vodou místo krve a hlubokými vráskami kolem očí způsobenými dlouhými roky mžourání přímo do slunce. Jistě – ani on, ani Weaver nebyli kdovíjaká jarní koťátka, ale Weaver si nějakým způsobem i přes to všechno, čím už stačili společně projít, dokázal uchovat chlapecký vzhled a nadšení. Když ho lidé viděli v uniformě, někdy je napadalo, jestli se náhodou nepřevlékl do uniformy svého otce.

„Čím si Pistolník zasloužil všechny tyhle vojenské hlavouny?“ odpověděl otázkou Weaver.

Podle toho, co se Weaver stačil dozvědět, byli Berg i jeho nevěsta ve svém městečku docela oblíbení, ale vzhledem k tomu, že se svatba odehrávala relativně daleko od domova, nečekal by nikdo příliš velké množství hostů. Stal se ale pravý opak – malá kaple byla nabitá k prasknutí.

Na straně nevěsty byla její rodina a rodiče jejich tří družiček. Ti všichni zabrali první dvě řady. Na straně ženicha seděli v prvních dvou řadách Bergovi rodiče, bratr a několik přátel.

Hned za nimi se ale lavice blýskaly výložkami a vyznamenáními, které by člověk očekával spíš na velké vojenské svatbě. Tři admirálové – od náčelníka vesmírných operací, admirála Grega Townsenda, až k čerstvě jmenovanému dvouhvězdičkovému admirálovi jménem Blankemeier – vrchní velitel námořní pěchoty a brigádní generál, který stál v čele bojového průzkumného výcviku, všichni v doprovodu manželek. Za nimi seděli jejich pobočníci včetně kapitána námořnictva, který pracoval jako

pobočník náčelníka vesmírných operací. Řadu za nimi zaplnily mladé dámy, pravděpodobně manželky čerstvě jmenovaných důstojníků, kteří na Bergově svatbě plnili úlohu družbů. A další vlna námořních pěšáků, občas prostřídaná námořníky, která se přelila až na stranu nevěsty.

„Pokud jsem to správně pochopil,“ řekl Miller, „tak Přízrak požádal o den volna, aby se mohl svatby zúčastnit. Teď pracuje pro Grega Townsenda, takže se Greg logicky zajímal o to, kdo se žení. A když náčelník vesmírných operací prohlásil, že na tu svatbu musí jít taky, vyložili si to všichni jako povinnou událost. No, kromě Přízraka, samozřejmě. A velitele mariňáků.“

Od konce války s Dreen – a víceméně simultánního konce války s terorismem, protože se většina mudžahedínů s radostí pustila do boje s Dreen – nedocházelo příliš často k tomu, aby se měla armáda čím chlubit. Přinejmenším ne v odtajněných záležitostech. Přísně tajný projekt *Vorpalový meč* byla výjimka. Mariňáci a námořníci na palubě *Vorpalového meče* čelili během uplynulých dvou let většímu počtu hrozeb než všech pět divizí běžných příslušníků ozbrojených sil dohromady. A poměr padlých k těm, kteří přežili, tomu odpovídal.

Během jiných dob a během jiných válek by bylo velice nezvyklé vidět, jak se vesmírná verze náčelníka námořních operací a nejvyšší velitel námořní pěchoty účastní svatby mariňáckého druhého poručíka bez ohledu na to, kolik vyznamenání by měl. Ale Pistolník Berg byl se vším všudy rozhodně nejproslulejším příslušníkem bojového zajištění, které tvořilo součást posádky *Vorpalového meče*. A jako takový se stal něčím na způsob celebrity velice malého a nesmírně utajeného okruhu lidí. A velmi tomu napomáhalo i to, že to byl správný kluk.

„No tak dobře, tak si to probereme, ano?“ zašeptal Miller. „Zastavil útok krabotnic na Runnerově světě, zatímco ty mrchy požíraly mariňáky jako popcorn. Víceméně bez pomoci zachránil můstek *Meče*. Vedl výsadek na Cheericku. Stál na hrotu v Dračí

jeskyni. A byl jedním z mála, kteří to přežili. Tenhle kluk našel jediného člověka, který přežil útok na kolonii na HD 36951. Stál na hrotu během mnoha výstupů do prostoru během téže mise. Tenhle kluk přišel na to, jak přežít vstup na dreenský bitevník. Zabil v přímém souboji víceméně bez pomoci dreenský nosorožčí tank. A nezapomínejme na to, že tenhle kluk víceméně bez pomoci nakonec ten dreenský bitevník zajal!“

„Ale no tak, u většiny těchhle věcí jsem byl taky!“ ohradil se šeptem Weaver. „A vy taky – většinou ještě blíž k akci. A většinou to nebylo *vůbec* víceméně bez pomoci.“

„Přestaňte se mi plést do vyprávění,“ řekl Miller. „Alvin York taky nebyl vždycky sám. Smysl tohohle výčtu je v tom, že mluvíme o Pistolníku Bergovi: člověku, který se vrhne do palby a boje a na druhé straně z nich vyskočí bez jediného zranění. A proto tu jsou náčelník vesmírných operací, velitel mariňáků a brigádní generál – částečně je to pocta skvělému mariňákovi a částečně, alespoň myslím – v skrytu duše doufají, že se trocha jeho štěstí a spousta toho, co si oni myslí, že je jen štěstí, přenesou i na ně. Hlavouni, kteří si četli závěrečnou zprávu o poslední misi, se ještě dneska budí v noci hrůzou.“

„Což je důvod, proč bude další mise zase o něco důležitější,“ přikývl Weaver. „A když už o ní mluvíme – nebyl jste na jediné schůzi.“

„Měl jsem vlastní schůze,“ řekl znechuceně Miller. „Za oponou se horlivě diskutuje, co si vlastně mají jednotky SEAL v téhle situaci počít. Já na příští misi neletím. Musím se totiž zúčastnit čtyřdenní konference o koncepci, které se říká *Jak dál se SEAL?*. Dobrá zpráva je, že se celá věc koná na Maui. Takže příště jste na to sami.“

„Pššš,“ zašeptal Weaver, když varhaník, který kapli plnil lehkými tóny svého nástroje, přešel plavně do Svatebního pochodu.

„Doufejme, že to proběhne bez problémů,“ zašeptal ještě Miller, když do místnosti vstoupila vysoká plavovlasá dívka, zavěšená

do rámě vlastního otce. „Tak nebo tak to budou lidi brát jako nějakou předzvěst.“

Eric si upřímně řečeno z celého obřadu nepamatoval vůbec nic. Vzpomínal si, že viděl Brooke, a připadalo mu, že ještě nic krásnějšího v životě nespatriil, a pak už ji líbal. Všechno, co se stalo mezi tím, mu naprosto uniklo. Tuhle situaci už si pamatoval z bojového nasazení. Jeden z tuctu psychologů, se kterými musel každý, kdo se mise zúčastnil, strávit hodinu hovorem, použil termín „neuvědomělé ego“. Věci se děly a pak bylo po všem. Ale podle všeho provedl každý krok obřadu správně.

Bylo zvykem, že z kaple vycházela jako první nevěsta. V tomto případě ale nejdřív vyšli ven všichni ostatní, zatímco čerstvě oddaný pár kráčel ve společnosti kaplana, jenž tuto malou kapli spravoval. Když byli všichni pryč, dostal pokyn k odchodu i on s Brooke.

Nabídl jí rámě a společně vykročili uličkou ke dveřím. Snažil se co nejdůrazněji z mysli vytěsnit skutečnost, že je přítom pozorně sleduje jeho nejvyšší velitel. Také si uvědomil, že kráčí tak toporně, až skoro nedokáže pohnout nohama.

Když vyšli z kaple ven, došlo jim, proč museli kráčet jako poslední. Jeho spolužáci z důstojnického kurzu vytvořili přede dveřmi uličku korunovanou čepemi slavnostních šavlí. Společně s Brooke prošli uličkou za hlasitého jásání svatebčanů a v obláčku dechu vonícího po whisky; bylo jasné, že bývalí kadeti začali slavit s mírným předstihem.

Pomohl Brooke nastoupit do limuzíny a pak se víceméně vpo-tácel za ní.

„Bylo to v pohodě?“ zeptal se tiše. Brooke mu připadala mírně zaražená.

„Bylo to skvělé,“ odpověděla a na tváři se jí objevil úsměv. Pak ho objala kolem krku a políbila ho. „Bylo to dokonalé. Miluji tě.“

„Já tě taky miluji,“ řekl Eric a konečně si oddechl.

„Jen mě tam někteří lidé překvapili,“ řekla Brooke. „Nechtěla jsem, abychom před tvými nadřízenými něco pokazili.“

„Tihle lidé jsou mí nadřízení zhruba stejně, jako je Bill Gates nadřízený posledního programátora z dodavatelské firmy,“ odpověděl Eric. „Ani raději nepřemýšlím o tom, proč se někteří z nich zúčastnili obřadu. Teď už musíme jedinečně přežít svatební hostinu a můžeme zmizet.“

„Ty se prostě nedokážeš dočkat toho, až se spolu poprvé budeme svlékat,“ usmála se Brooke.

„Já se prostě nemůžu dočkat, až zmizím z dohledu svého velitele,“ opravil ji Eric a usmál se. „Nemluvě o tom, že se na dnešní večer opravdu těším.“

„Ale nesmíš na hostině pít žádný alkohol,“ řekla Brooke a posadila se mu do klína. „Takhle mi to přinejmenším radila maminka.“

„Víno posiluje touhu a odebírá schopnost,“ citoval Eric.

„To je z Bible?“ zeptala se Brooke.

„Skoro,“ odpověděl Eric s úsměvem. „To byl Shakespeare.“

„Kapitáne,“ řekl admirál Townsend a kývl Weaverovi na pozdrav.

„Admirále,“ odpověděl Weaver.

Svatební hostina probíhala docela zvláště. Konala se v Důstojnickém klubu na základně v Quantiku a šlo o otevřený bufet se stoly a židlemi, ale bez přesně určených míst. Hned zkraje se od sebe poměrně agresivně oddělili civilní účastníci a příslušníci ozbrojených sil. Postupem času se to změnilo, když se ukázalo, že mnoho civilistů – přinejmenším mužů – jsou bývalí vojáci. Město, z něhož pocházeli Eric s Brooke, samozřejmě mělo svůj díl veteránů z různých složek ozbrojených sil, a i když se vyhýbali vyšším důstojníkům, brzy se dali do srdečného hovoru s mladšími důstojníky a těmi několika poddůstojníky, kteří se této společenské události zúčastnili.

Dámy na druhou stranu jakémukoli dělení na civilisty a vojáky nevěnovaly nejmenší pozornost. Díky čemuž babička Brooke, která s výjimkou několika vzácných příležitostí neopustila hranice západovirginského městečka, v němž žila, mohla zapřít hovor s manželkou admirála Townsenda, jejíž obě děti se narodily mimo kontinentální Spojené státy – jedno na Havaji, druhé v Japonsku.

„Čekám, kdy se někdo zeptá, proč tu všichni jsme,“ řekl náčelník vesmírných operací.

„Tak to jste si našel špatného kapitána, pane,“ odpověděl Weaver. „Pamatujte, že jsem strávil polovinu profesionální kariéry v utajovaných operacích. Já se neptám, dokud k tomu nedostanu rozkaz.“

„Touché,“ usmál se admirál Townsend. „Zapomněl jsem, že než vás přinutili ke vstupu do ozbrojených sil, tak jste patřil k černé komunitě.“

„Já bych rozhodně netvrdil, že mě někdo k něčemu přiměl, pane,“ namítl Weaver a pokrčil rameny. „Přidal jsem se k námořnictvu dobrovolně.“

„Mluvil jsem s Jimem Bennettem, který – pro případ, že byste to nevěděl – byl člověk, který se za vás zaručoval,“ pravil admirál a jmenoval bývalého náčelníka námořních operací. „Říkal, že od samého začátku mu bylo jasné, že v celém námořnictvu není jediný navigační důstojník, který by se hodil pro *Meč* – neznal nikoho, kdo by opravdu rozuměl vesmíru. Jednou z možností bylo stáhnout jednoho z námořních důstojníků, kteří pracovali pro NASA. Většina z nich se ale vyznala spíš v blízkém vesmíru, což by nám nijak nepomohlo. Pak tu ještě bylo pár důstojníků, kteří pracovali s Observatoří, ale ti byli trochu moc...“

„Magoři?“ nadhodil Weaver.

„Takhle se to dá nejspíš říct nejpřesněji,“ přiznal Townsend. „Ale podle hlášení SEAL o tom, co se dělo během války s Dreen, se zdálo, že vy rozhodně magor nejste. Takže se Bennett postaral

v klidu a tichosti o to, abyste byl z projektu znovu a znovu stahován – aniž byste o tom vy nebo Columbia věděli – a počítal s tím, že vás to dřív nebo později přestane bavit a vy se do hry zkusíte zapojit nějakým jiným způsobem. Takže když jste se dobrovolně přihlásil do námořnictva, hra mu vyšla.“

„Takže mě *zmanipuloval* k tomu, abych se stal důstojníkem?“ zeptal se Weaver užasle. „Přece se mě mohl zeptat!“

„To mohl, a já bych to na jeho místě udělal,“ přikývl Townsend. „Ale Jim bral vždycky věci daleko machiavelističtěji než já. No, napadlo mě, že byste to možná měl vědět.“

„Skvělé,“ řekl Bill. „To mi opravdu dodalo odvalu k tomu, abych se zeptal na to, nač se chci zeptat. Opravdu jste tu všichni proto, že je Berg správný chlap, nebo je v tom něco jiného?“

„Berg je správný chlap, o tom nemusíme diskutovat,“ přikývl Townsend. „Ale prezident chtěl přijít a nemohl se uvolnit. Takže nařídil mně a veliteli námořní pěchoty, abychom ho tu zastoupili. Přízrak šel tak jako tak. A ti ostatní? Myslím, že jim prostě připadalo, že když sem jdeme my...“

„Tak to musí být povinná akce,“ dokončil za něj s úsměvem Weaver. „Takhle to víceméně řekl náčelník Miller – bez té první části, samozřejmě.“

„Prezident si neuvědomil jednu důležitou věc – tohle mohla být strašná katastrofa,“ pokračoval náčelník vesmírných operací. „Z mnoha úhlů pohledu. Vezměte si třeba obyčejnou zvědavost. Prozatím se ještě nikdo z tisku nezajímá o to, proč jsme se tu vlastně sešli. K tomu ještě může dojít. Jsou každou minutou blíž a blíž k pravdě.“

„Viděl jsem článek ve *Washington Times*, pane,“ přikývl Bill. Sloupek nazvaný „Vnitřní kruh“ na základě údajů z mnoha zdrojů spekuloval o tom, že Spojené státy vesmírný pohon buď mají, nebo jej brzy mít budou. Dříve uveřejněný článek, který se odvolával na „anonymní zdroje“, tvrdil, že bylo zjištěno, kde se ve vesmíru nachází planeta Dreen a že to místo je někde v souhvězdí

Orionu. Za tohle mohli nejspíš děkovat zničení kolonie HD 36951. Ale při tom, kolik peněz se lilo do plánování vesmírného námořnictva, nemluvě o jmenování náčelníka vesmírných operací a změnách ve výcviku každého odvětví námořnictva... dřív nebo později to musí všechno vyjít najevo. „Myslím, že prezident hraje velice nebezpečnou hru, když tyhle informace nezveřejní,“ poznamenal nahlas.

„Prezident je nejvyšší velitel ozbrojených sil,“ odpověděl náčelník vesmírných operací. „Je to na něm, ne na nás.“

„Rozumím, pane,“ souhlasil Bill. „To byl můj občanský názor, ne názor důstojníka.“

„A jedna z prvních věcí, které jste se jako důstojník měl naučit, byla, že mezi těmito dvěma přístupy je jen velice tenká hranice,“ řekl náčelník vesmírných operací. „Teď vás nekárám, jen vám ukazuju pravdu takovou, jaká je. Během svého profesionálního postupu jste přeskočil velké množství schodů, a kvůli tomu vám to nejspíš nedochází. Můžeme mít vlastní politické názory, obzvláště ty, které jsou založené na našich vlastních poznatcích. Můžeme je vyslovit nahlas v kruhu svých známých a sobě rovných. Ale s výjimkou soukromí volební místnosti podle nich nejednáme. Mimo jiné proto, že i když si myslíme, že máme dostatek informací na to, abychom uvedli v život nějaké rozhodnutí, jsou často naše informace nedostatečné.“

„Ano, pane,“ řekl Bill a snažil se silou vůle zadržet úsměv. „A co důstojníci, kteří mají očividně příliš mnoho přátel mezi lidmi z tisku?“

„Jestli je najdete,“ odpověděl Townsend, „tak je v tichosti přesunu někam, kde se nebudou mít o své názory s kým podělit. Upřímně řečeno bych je nejradši pohřbil na dně nejhlubšího oceánu, ale s tím je spojená taková spousta papírování, že si to raději rozmyslím. Bude muset stačit základna na atolu Diego Garcia. Ale prozatím jsme si své tajemství uchovali. Prozatím. Měl bych vyrazit.“

„Promiňte, pane?“ zeptal se Weaver.

„Zdá se, že vám chce mladý Bergstresser představit nevěstu,“ řekl náčelník vesmírných operací a kývl bradou.

Nevěsta se ženichem kolovali mezi svatebčany a všichni jim blahopřáli. Weaver už nějakou dobu pozoroval jednu z družiček, obzvlášť vyvinutou dívku, a vůbec si nevšiml, že se k nim Berg s novomanželkou blíží. Když se ale na Pistolníka podíval, zachytil jeho kradmý pohled a bylo mu okamžitě jasné, že se mu chtěl ženich vyhnout, dokud bude stát ve společnosti náčelníka vesmírných operací.

Jakmile k němu Berg zabloudil očima znovu, zachytil Weaver jeho pohled a kývl na něho hlavou, aby přišel k nim. Pohled, kterým Berg střelil k náčelníkovi vesmírných operací, byl velice výmluvný, takže Weaver gesto zopakoval.

„Pane, Pistolník stál tváří v tvář nejhorším nestvůrám, jaké v galaxii existují,“ řekl Weaver, když k nim mariňák se svou nevěstou vykročil. „Určitě přežije i náčelníka vesmírných operací.“

„Admirále Townsende,“ řekl Eric, když se formálně uklonil nadřízenému, „dovolte, abych vám představil svou manželku, Brooke Bergstresserovou.“

„Samozřejmě, poručíku,“ odpověděl náčelník vesmírných operací, vzal Brooke za ruku a sklonil se, aby ji políbil. „Paní Bergstresserová, vy jste zjevení. Říká se, že každá nevěsta je krásná, ale vy překonáváte všechna očekávání.“

„Děkuji, pane,“ začervenala se Brooke.

„Vím, že věříte tomu, že jste si za manžela vybrala toho nejlepšího muže na celé Zemi,“ pokračoval admirál. „A já s tím rozhodně souhlasím. Jednoho dne – a nebude to trvat ani příliš dlouho – se dozvíte, jak skvělý voják tenhle muž vlastně je.“

„Znamená to, že jeho mise nebudou tolik...“ Brooke se na okamžik v zamyšlení zamračila a pak pokrčila rameny. „Myslím, že ten správný termín je ‚černé‘, že? Eric mi vůbec nic neříká o tom, co vlastně dělá.“

„To ani nesmí,“ přikývl náčelník vesmírných operací. „Je mi to moc líto, ale tak zní rozkaz a já rád slyším, že jej Eric poctivě dodržuje. Nicméně ano, už brzy budou veškeré jeho operace odtajněné. Bohužel nemohu ani odhadovat, jak brzy k tomu dojde.“

Weaver nastražil uši. Drobná informace, kterou admirál na rozdíl od něho měl, znamenala, že rozhodnutí pro odtajnění už padlo a že existoval jeho časový plán.

„Až k tomu ale dojde, bude všechno úplně jasné,“ pokračoval admirál. „Včetně toho, jak výjimečného muže jste si dnes vzala.“

„Já už přece vím, jak výjimečný je, pane,“ odpověděla Brooke. „Ale děkuji.“

„Pistolníku,“ obrátil se admirál k ženichovi, „máš týden. Pořádně jej využij.“

„Ano, pane,“ přikývl nadšeně poručík. „Můžete mi alespoň něco napovědět?“

„Budou z nás archeologové,“ odpověděl místo Townsenda Weaver. „Myslím, že to je dostatečně neurčité, že, pane?“

„Takhle to stačí,“ souhlasil náčelník vesmírných operací. „Archeologická mise, poručíku. Měla by to být rutina.“

„Naše normální rutina, pane?“ zeptal se Berg se špatně skrývaným pobaveným úsměvem. „Nebo rutinní rutina?“

„Rutinní rutina,“ odpověděl náčelník vesmírných operací. „Ale nikdy nevíme, jak to dopadne, že?“

„Ne, pane, to nevíme,“ přisvědčil Eric. „A Brooke, tohle je komandér Weaver. Už jsem ti o něm říkal.“

„Jsem ráda, že vás konečně poznávám, pane,“ řekla Brooke a pozorně si Weavera od hlavy k patě prohlédla. „Nevypadáte tak... tak, jak jsem si vás představovala.“

Náčelník vesmírných operací se od srdce zasmál a potřásl hlavou.

„Tohle mi říká spousta lidí,“ odpověděl Bill. „Myslím, že vždycky čekají někoho staršího, kdo má méně vlasů. A prosím, říkejte mi Bille.“

„Popravdě řečeno jsem se divila, že nejste tři metry vysoký a nechrlíte plameny,“ opravila ho Brooke s úsměvem. „Bille.“

„V tom případě Eric zbytečně přeháněl,“ řekl Weaver. „A musím přidat své komplimenty k těm, které vyslovil admirál. Jste opravdu nádherná. Eric je vážně šťastný chlap.“

„To tedy jsem, pane,“ přikývl Berg.

„Co máte v plánu?“ zeptal se náčelník vesmírných operací.

„A aby bylo jasno, ptám se na dobu po líbáncích.“

„Zajistil jsem ubikace mimo základnu, pane,“ odpověděl Eric. „Do těch se nastěhuje Brooke a hodlá nastoupit na vysokou školu.“

„No, z poručického platu se vám bude žít daleko lépe, to je jisté,“ řekl Townsend. V tom okamžiku k nim přistoupil jeho pobočník, něco mu zašeptal do ucha a pak mu předal formulář se zprávou. Admirál si ji přečetl beze změny výrazu ve tváři, potom zvedl oči a usmál se. „Doufám, že si svatební hostinu pořádně užijete,“ řekl. „Já s kapitánem budeme muset vyrazit na schůzku, kterou jsme si předem domluvili.“

„Jistě, pane, rozumím,“ řekl Berg a vzal Brooke pod paží. „Děkuji, že jste přišel.“

„Sežeňte admirála Blankemeiera a generála Holberga,“ řekl Townsend tiše pobočníkovi. „Já vezmu kapitána Weavera v zastoupení kapitána Praela. Transport je připravený?“

„Ano, pane,“ odpověděl kapitán námořnictva.

„Tak jdeme.“

„Mohu vědět, jakou předem domluvenou schůzku právě máme, pane?“ zeptal se Bill tiše.

„Musíme vyrazit do Camp Davidu,“ odpověděl náčelník vesmírných operací. „Čeká nás tam velká schůze. Zdá se, že Rusové a Číňané vědí o *Meči*.“

„Kdo je ta dívka s modrými vlasy?“ zeptala se Brooke a kývla na dívku v krátkých černých šatech, která tančila s mariňákem,

jenž byl vysoký a pohyboval se neuvěřitelně prkenně. Dívce podle všeho nemohlo být moc přes dvacet let a měla rudé vlasy s modře nabarveným pramenem nad čelem. „Je to nějaká tvoje známá, o které bych měla vědět?“

„Jednou jsme spolu byli tancovat,“ odpověděl Eric. „Ale říkat jí známá by bylo přehnané. Je to lingvistka, opravdu dobrá lingvistka. A tak trochu šílená vědkyně.“

„Nevím, co tím chceš říct,“ přiznala Brooke.

Eric si vzpomněl na to, jak lingvistka v Jeskyni draků natáhla ruku a řídila otevírání bran. S touhle hádankou si nikdo před ní nevěděl rady, ale zdálo se, jako by slečna Moonová měla nějaký dar od Boha. A rozhodně byla dost divná.

„Nevím, jestli ti to dokážu nějak vysvětlit,“ připustil Eric. „Ale je zvláštní. Ne šíleně zvláštní, právě naopak. Nadaná. Někdy mě to skoro děsilo. Pracuju se spoustou dobrých lidí, ale Miriam...“

„Vidím, že ji máš rád,“ řekla Brooke upjatě.

„Ne takhle,“ odpověděl Berg a zazubil se. „Na to je pro mě až moc šílená. Ale když se to tak vezme, jo – mám ji rád a obdivuju ji. Totéž platí i o tom chlapíkovi, se kterým tančí. Seržant Lyle. Říkáme mu Lurch, protože je celý posešivaný. A vysoký.“

„To od vás není zrovna moc hezké,“ řekla Brooke.

„Je to horší, než si myslíš,“ pokračoval Eric. „Takhle to s ním vypadá od chvíle, kdy pod ním vybuchl džíp. Většinu následujícího roku strávil na terapii a pak skoro stejně dlouhou dobu tím, že se snažil přesvědčit mariňáky, aby ho nepropouštěli do civilu. *Potom* prošel znovu kvalifikačním kursem na bojový průzkum a výcvikem na operátora, aby se dostal k bojovým jednotkám. Takovéhle odhodlání člověk prostě musí obdivovat. Je to skvělý operátor.“

„Co to vlastně znamená?“ zeptala se Brooke. „A když už o tom mluvíme, co jsou vlastně ubikace? Říkal jsi něco o ‚zajištění ubikací‘. Předpokládám, že to nemá nic společného s ubíjením...“

„Ubikace jsou prostory pro bydlení,“ odpověděl Berg a vykročil s Brooke směrem k tančící dvojici. „Zajištění ubikací mimo základnu znamená, že jsem nám našel byt.“

„A proč jsi prostě neřekl, žes nám našel byt?“ zeptala se Brooke zvědavě.

„Tohle byl náčelník vesmírných operací,“ řekl Berg. „Takhle my mluvíme. Však si na to zvykneš.“

„A tady je Pistolník,“ řekl vysoký seržant. „Se svou krásnou manželkou. Dostanu hubičku?“

„Samozřejmě,“ řekla Brooke, postavila se na špičky a políbila ho na tvář. I tak se musel mírně nahrbit. Seržant byl vysoký a hubený jako tyčka, ale měl v sobě tvrdou pružnost, která byla jasně patrná i přes formální oblečení. „Vy jste pan Lyle?“ zeptala se Brooke.

„Seržant Lyle,“ opravil ji. „Ale můžete mi říkat Lurchi.“

„A tohle je slečna Moonová,“ pokračoval Berg a pokynul k Miriam.

„Jsem Miriam,“ odpověděla lingvistka, potřásla Brooke rukou a pak ji objala. „Jsem moc ráda, že to vám dvěma vyšlo. Vypadáte, jako byste se jeden pro druhého narodili. Zůstáváte v Newportu?“

„V Norfolku,“ ozval se Berg. „V Newportu nebylo možné žádné bydlení najít. Hledal jsem nějaký malý domek, ale nakonec vypadal rozumněji pronájem bytu.“

„Ještě jsem ho neviděla,“ přiznala Brooke.

„Takhle se to přece nedělá, Pistolníku,“ napomenul ho Lyle. „Ubikacím velí odjakživa manželky.“

„Snažím se ji do toho vpravit pozvolna,“ přiznal Berg.

„Jen si říkám, jaký klub důstojnických manželek nová paní velitelová asi povede,“ poznamenal Lyle. „Slyšel jsem, že za paní Přízrakové to byla docela dobrá parta.“

„Budeme muset počkat, jak se to vyvine,“ řekl Berg. „Ale to je další věc, na kterou si bude muset Brooke nejdříve zvyknout.“

„Co je to klub důstojnických manželek?“ zeptala se Brooke. „Začínám se v tom trochu ztrácet.“

„Armáda jako taková je specializovaná kultura s neuvěřitelným množstvím tradic,“ odpověděla Miriam a podívala se na ni skoro lítostivě. „Stejně jako každá jiná subkultura má vlastní jazyk a zvyky. Některé z nich jsou naprosto zbytečnými pozůstatky z dob, kdy byli příslušníci tohoto stavu doslova vzdáleni od civilizace, nebo přinejmenším od civilizace, ve které vyrůstali. Představ si to na případech kavaleristických pevností na Velkých pláních či námořních základen na Filipínách nebo na Havaji kdysi dávno. Byli obklopeni cizinci, z nichž většina jim byla nepřátelsky nakloněná, a prostředí, v němž žili, ovládaly zvyky, které jim byly naprosto cizí. Jediný společenský život, který měli, si užívali ve vlastním kruhu.“

Pak je tady ještě skutečnost, že se vojenské rodiny musí vyrovnávat se stresem, který kultura, z níž pocházejí, vůbec nezná. Policisté a hasiči čelí stejnému množství nebezpečí – a v dobách míru ještě většímu – než armáda. Ale když policista nebo hasič během výkonu svého povolání zemře, rodiny se to dozvědí téměř okamžitě. A je to vždycky velitel zemřelého příslušníka, kdo jim přinese špatné zprávy.

V případě ozbrojených sil může ke smrti nebo k těžkému zranění dojít tak daleko od domova, že informaci nějakou dobu trvá, než doputuje k postiženým rodinám. A pak je tu ještě neznámo. Čekání na zprávy – ať už dobré nebo špatné – a často také přesvědčování sama sebe, že tentokrát to dobře dopadnout nemůže.“

„O tom už něco vím,“ řekla Brooke, která konečně začínala chápat. „Erika jsem potkala těsně předtím, než vyrazil na svou poslední misi. A celou dobu jsem byla jako na jehlách, jak jsem čekala na zprávy.“

„Tak to byla rychlá práce, kamaráde,“ řekl Lyle, který si to spočítal jako první.

„Požádal jsem ji o ruku hned ten den, kdy jsme se vrátili zpátky,“ poznamenal s úsměvem Berg. „A ona udělala tu chybu, že nabídku přijala. Od té doby jsem byl skoro celou dobu v důstojnickém kursu.“

„Takovýhle způsob oddělení je naneštěstí v ozbrojených složkách docela normální,“ pokračovala Miriam. „Civilisté se za běžných okolností s ničím podobným vyrovnávat nemusí, a připadá jim to divné. Oni tyhle stresy prostě nechápou, ani když se o to sebevíc snaží. Nejčastěji to vypadá tak, že nerozumí tomu, jak je možné, že se s tím manželka – nebo v menší části případů manžel – vůbec *chtějí* vyrovnávat. A armáda se snaží pomoci tím, že dává dohromady podpůrné skupiny pro partnery svých příslušníků, i když se jim často podaří pravý opak podpory. Tyto skupiny většinou organizuje manželka velícího důstojníka, a kdyby se Eric propracoval na tuto pozici, tak by to čekalo tebe, Brooke. Někdy dochází k docela ostrým generačním třenicím, ale je to čím dál méně časté. Vždycky ale dochází k třenicím společenským – obzvláště v případě nedávno oddaných párů. Čerstvě provdané manželky často nechápou, jaký to má všechno smysl. Přinejmenším do chvíle, než potřebují podporu lidí, kteří jsou ve stejné situaci. A samozřejmě špatné velení může i něco takového proměnit v noční můru. Pro podobné případy je to víceméně dobrovolná aktivita.“

„To sice jo, ale jestli se to rozhodne bojkotovat, tak si může velitelova manželka, která nestojí za nic, jít stěžovat manželovi,“ podotkl Lyle. „Někdy má člověk fantastického velícího důstojníka se strašlivou manželkou. Nebo naopak. Znal jsem jednotku, která si přála, aby si jejich velitel vyměnil místo s vlastní manželkou. Nikdo neměl tušení, jak s takovým zmetkem dokázala vydržet.“

„Eriku, ty chceš být kariéerní důstojník?“ zeptala se Miriam. „Chceš si odkroutit dvacet let a jít na odpočinek jako plukovník? Nebo chceš hvězdy?“

„Pochopila jsem všechno až na ty hvězdy,“ řekla Brooke.

„Ptá se mě na to, jestli chci být generál,“ vysvětlil Eric. „Jistě... totiž, už jsem o tom přemýšlel. Kdo by nechtěl být generál? Ale já přece ani nevím, jestli podepíšu další závazek jako důstojník. Měl bych si teď odpracovat víceméně čtyři roky, ale...“

„Brooke, chtěla bys, aby si odkroutil další čtyři roky a zabalil to?“ obrátila se Miriam k nevěště. „Nebo bys chtěla, aby se z něj nakonec stal generál? Chceš, aby nosil na ramenou velké hvězdy?“

„Chci, aby dělal to, kde bude nejšťastnější,“ odpověděla Brooke.

„A já chci úplně totéž pro Brooke,“ dodal Berg.

„V tom případě se budeš muset rozhodnout, jestli chceš mít za manžela generála Bergstressera, Brooke,“ řekla Miriam a kývla bradou k manželce nejvyššího velitele námořní pěchoty, která se zrovna bavila s její matkou. „Jestli to budeš chtít, tak si pamatuj, že za každou úspěšnou osobou stojí silný partner. U důstojníků je to úplně to samé, ať už je to žena nebo muž. Musíš se sama rozhodnout, jestli hodláš hrát politické hry a podporovat manžela, protože v té hře budeš často tratit. Vojenské rodiny musí podstupovat velké oběti – dlouhá odloučení, mizerné bydlení, často také jistou úroveň nepřátelského postoje ze strany místní komunity a všeobecně nižší plat, než jaký by mohly mít v civilním světě. Strávíš dlouhá léta tím, že budeš vychovávat děti sama a budeš vědět, že tvůj manžel je povětšinou jen ten cizinec, který přinese domů pytel špinavého oblečení a zmizí hned, jakmile mu je vyperěš a vyžehlíš. A jestli bude pokračovat v práci, kterou si vybral, a zatím ji odvádí skvěle, tak nikdy nebudeš vědět, kdy ti zavolá jeho velící důstojník a řekne ti, že se ti Eric nevrátí domů. Rakev s tělesnými ostatky bude v tom případě štěstí; daleko pravděpodobnější bude, že ji námořní pěchota zatíží jen pytlí s pískem. A i kdyby z tebe byla vzorná důstojnická manželka, za což s největší pravděpodobností zaplatíš všemi sny o vlastní

kariéře, tak vždycky prohraješ. A budeš mít jen malý vliv – pokud vůbec nějaký – na to, jak se to hraje.“

„Přesně takovéhle řeči čerstvá novomanželka potřebuje poslouchat,“ zabručel Lurch.

„Paní velitelová měla určitě na dnešek nějaké plány,“ poznamenala Miriam a pokrčila rameny. „Ale protože se její manžel z nějakého důvodu rozhodl, že se zúčastní téhle společenské události, musela se svých plánů vzdát. Protože tohle je ten druh události, na který on svou manželku vzít *musí*. A ona *musí* jít. Jinak by z něho nikdy nebyl velitel. A teď právě odchází bez ní.“

„Cože?“ zeptal se Berg a otočil se, aby viděl na dveře. Všichni vyšší důstojníci odcházeli v doprovodu pobočníků, ale bez manželek. Byl mezi nimi i Weaver. Ale chyběl Miller, který se usadil u baru a očividně vyprávěl válečné historky. Ani jemu však hromadný odchod neunikl, to bylo Bergovi jasné.

„Z toho pro nás nic dobrého nekouká,“ poznamenal Lurch. „Tohle totiž vypadá jako krizová situace.“

„A krizová situace pro nadřízené se nakonec stane krizovou situací pro nás, obyčejné smrtelníky,“ řekl Berg. „Jenže já ještě nejsem oficiálně převedený k jednotce. Takže jestli vyrážíte do akce zítra, já s vámi letět nemůžu.“

„Byla by škoda letět do akce bez talismanu,“ zazubil se Lurch. „Ale jestli musíme... aha, zatraceně, já ještě neměl předletové vyšetření.“

„Už zase předletové vyšetření během letu?“ zasténal Berg. „Přesně tohle je moje štěstí. Jednou bych chtěl taky zažít, co je to předletové vyšetření podle běžného rozvrhu.“

„To já jsem si svým předletovým vyšetřením už prošla,“ řekla Miriam s úsměvem. „Vyprosila jsem si ho na doktoru Chetovi hned, jak se mi doneslo, že se něco chystá.“

„Tak to bys měla být ještě pořád v izolaci, ne?“ zamračil se Berg.

„Pro technické specialisty platí jiná pravidla,“ řekla Miriam.

„Brooke, ty se tváříš, jako by ses pořád pokoušela strávit to, co jsem ti řekla.“

„To taky ano,“ odpověděla Brooke. „A snažím se pochopit alespoň část všeho toho žargonu.“

„Můžu ti dát slovník,“ navrhla s úsměvem Miriam. „Napsala jsem si ho po první misi. Není to nic, co by porušovalo pravidla operační bezpečnosti, ale může ti to pomoci.“

„Kdybys byla tak hodná, budu ráda,“ přikývla Brooke.

„Pošli ti to e-mailem,“ slíbila Miriam. „Už jsi došla k nějakému závěru?“

„Tak trochu ano,“ odpověděla Brooke. „Byla jsem s Erikem... no, měli jsme tak trochu schůzku, když mu zatelefonovali a musel jít.“

„Tomuhle se říká ‚být odvolaný‘,“ přikývla Miriam. „Já ten den měla odevzdávat odborný článek; pamatuji si to moc dobře.“

„A pak jsem neměla nejmenší ponětí o tom, co se vlastně děje,“ pokračovala Brooke a zamračila se. „Dostala jsem od něho jednu krátkou zprávu a sama jsem mu jednu poslala.“

„A povídala sis o tom se svými přáteli a rodinou?“

„Jo,“ přiznala Brooke. „A mí přátelé...“

„To nechápali,“ dokončila za ni Miriam. „Čímž se vracíme ke spolku důstojnických manželek. Smysl takové organizace – přinejmenším pokud funguje dobře – je, že všichni, kdo v ní jsou, to chápou. Jistě, je kolem toho spousta nesmyslů – pitomé večírky, kterým upřímně řečeno chybí chlapi; stejně jako dinosauři už ale aspoň vyhynuly šaty, rukavice a klobouky. Pravda je však taková, že pod vší tou formálností a společenskými funkcemi je to prostě jen skupina lidí, kteří se dostali do neobvyklé situace a musí se jí přizpůsobit. Do situace, kterou lidé mimo tuhle skupinu – třeba tví přátelé u vás doma – prostě nedokážou pochopit.“

„Chápu,“ usmála se Brooke. „A co si o tom myslí tvůj partner, který, jak předpokládám, nepatří do armády?“

„Jaký partner?“ zeptala se Miriam a zvedla levou ruku. Kromě

tenkého prstýnku ve tvaru pavouka na prostředníčku ji nezdobil žádný prsten.

„A přesto... vyrážíš na ty mise?“ zeptala se Brooke.

„Přísahám, že ti manžela neukradnu, Brooke,“ řekla tiše Miriam. „Je to moc hezký chlap a vypadáte spolu skvěle. Ale upřímně řečeno – do měsíce by mě unudil k smrti.“

„No tak to ti pěkně děkuju,“ ozval se Berg.

„Pistolníku, ty jsi rozhodně skvělý chlap, ale jsi strašně mladý, a i když jsi chytrý, jsi příliš jednostranně zaměřený,“ odpověděla Miriam. „A ne v oblastech, které mně připadají zajímavé. Z mého pohledu na věc je to prostě nůůůůda.“

„A co já?“ zeptal se Lurch, když se všichni zasmáli.

„Na hraní bych si tě chvílku nechala,“ řekla Miriam. „Ale nevydržel bys mi ani měsíc. Maximálně na víkend. Ne, tři hodiny by stačily. Přinejlepším.“

„Jsi opravdu... upřímná,“ poznamenala Brooke.

„Jen tehdy, když vím, že tím lidem neublížím,“ odpověděla Miriam. „Seržante Lyle, dotklo se vás nějak to, co jsem právě řekla?“

„Ani trochu,“ zavrtěl hlavou Lurch. „Jsi sice hezká, ale já už tě viděl ve chvíli, kdy ses nudila. Díky, ale to už nechci zažít. Jsi potom divočejší než mokrá kočka v pytli.“

„A na té nové lodi navíc nejsou žádné trubky, které by potřebovaly natřít!“ zasténala Miriam.

„Vy jste všichni samá legrace,“ poznamenala Brooke. „Mohli byste mi vysvětlit alespoň ten poslední vtip? A proč vlastně Erikovi říkáte Pistolník?“

„Pánové,“ řekl prezident Spojených států a potřásl rukou admirálům a generálovi. „Děkuji, že jste přišli. Myslím, že teď by mělo proběhnout představení. Bobe?“

„Pánové, seznámte se. Toto je Wang Zhenou, generál armády Čínské lidové republiky,“ řekl poradce pro národní bezpečnost

a pokynul k asiatovi v polotričku a džínách. „Generál Anatolij Karmasov, ruská armáda,“ otočil se k malému, mohutně stavěnému muži ve westernovém úboru, který vypadal trochu nepatřičně, „a generál Amjit Meennav,“ dodal s pohledem na vysokého, štíhlého a snědého muže v sikhském obleku.

„Admirál Townsend, náčelník vesmírných operací, a admirál Blankemeier, velitel vesmírných operací,“ pokračoval poradce pro národní bezpečnost v představování druhé strany. „Generál Holberg, vrchní velitel námořní pěchoty. Kapitán Weaver, výkonný důstojník spojenecké expediční rezervy *Vorpalový meč*. A samozřejmě plukovník Fordham-Witherspoon z britské vlády ve službách Jeho Veličenstva.“

„Takže jsme se sešli,“ poznamenal prezident, zatímco stevard podával kávu. „Generále Wangu, byl byste tak laskav a přednesl prohlášení?“

„Vláda Čínské lidové republiky pokládá za nepřijatelné to, že Spojené státy americké před obyvateli celé planety utajují, že nejen dokážou překonat gravitaci, ale jsou schopné létat do vesmíru,“ prohlásil generál příkře. „Toto je hrubá urážka vlády Čínské lidové republiky a všech ostatních vlád, které věří v suverenitu a úctu mezi národy.“

„Kdybyste skutečně věřili v suverenitu, tak byste nenamítali nic proti jakékoli jiné zemi, která by něčeho takového byla schopna,“ opáčil Ind s výrazným oxfordským přízvukem. „Z tohoto úhlu pohledu je vaše reakce poněkud pokrytecká. Chcete ve skutečnosti říct, že tento pohon chcete, a snažíte se Američany dotlačit k tomu, aby vám jej poskytli.“

„Mám jeden dotaz,“ ozval se ruský generál se silným přízvukem. „Naše vláda už má nějakou dobu informace o tom, že naši jižní sousedé sledují podezřelé americké experimenty. Zajímalo by mě ale, proč se tohoto setkání účastní i můj vážený kolega ze subkontinentu.“

„Jinými slovy, jak je možné, že o tom víme, když si s Američany

naše ponorky nehrály na honěnou?“ zeptal se sikh. „Američané nás se svým tajným projektem seznámili na naléhání svých britských ‚kolegů‘ už před dvěma měsíci. A situace je daleko vážnější, než si uvědomujete. Navrhuji tedy, abyste si nechali naparování a zahajovací argumenty na později, protože – jak říkají Adarové – jsme vážně *zgrappovaní*.“

„Kapitáne Weavere?“ ozval se prezident. „Pokud jsem to správně pochopil, máte připraveno na toto téma hlášení.“

„Ve skutečnosti je připravil komandér-poručík z operačního oddělení, pane,“ řekl Bill a vstal. „Já je jen přednesu. Pánové, dovolte, abych vám představil spojeneckou expediční rezervu *Vorpalový meč*, druhý model,“ prohlásil Weaver ke shromážděným mužům a promítl na monitor první obrázek.

„Druhý model?“ zeptal se Rus a posadil se zpříma.

„Ale no tak, nesnažte se mi vykládat, že jste si těch změn nevšimli,“ řekl Bill. „Na to jsou vaše výzvědné služby moc dobré. První *Vorpalový meč* byl postaven na základě bývalé USS *Nebraska*. Pohon, který – jak jsem přesvědčen – byste nejraději okamžitě začali zkoumat, tvoří artefakt, který objevili Adarové a který jsme my, Američané, přestavěli na pohonnou jednotku. Kdybychom vám ji chtěli zapůjčit k prostudování – což tedy rozhodně nechceme – tak můžete věřit mé profesionální zkušenosti, že by vám připadala stejně záhadná a tajemná. Dokázala o tolik předstihnout naše vlastní technologie, že to ani není legrační. Nejlíp se to dá popsat slovem magie. Nejenže je schopná normálního vesmírného letu, ale dokáže přejít i na warpový pohon.“

Když vyslovoval poslední větu, upřeně sledoval čínského generála, ale z jeho výrazu nedokázal vyčíst vůbec nic. Jestli Číňané věděli o tom, že je jejich technologie schopna warpových rychlostí, nedával to na sobě generál znát.

„S jeho pomocí jsme provedli dvě samostatné mise do hlubokého vesmíru,“ pokračoval Bill. „Během první šlo v podstatě o průzkum různých oblastí, během něhož jsme řešili několik

různých astronomických problémů, přistáli na několika planetách, dostali pěkně do těla, setkali se s další přátelskou mimozemskou rasou a dostali jsme znovu pěkně do těla od jejího planetárního obranného systému.“

„Byli to Dreen?“ zeptal se čínský generál. Číňané neměli v celé své zemi jedinou bránu, která by se otevírala přímo do dreenského světa. Od ukončení války ale přišlo několik hlášení o občasných útocích Dreen. Stejně jako mnoho dalších zemí se i Číňané dívali na Dreen jako na potenciální biologickou zbraň netušených možností. A jako každá země, která se nad nimi snažila získat kontrolu – s výjimkou Spojených států a Británie, pokud bylo Weaverovi známo – kontrolu nad zamořením ztratili.

Dreenská plíseň, s jejíž pomocí se tato rasa rozmnožovala, byla strašlivá. Aktivně se snažila uniknout a kombinovala enzymy a kyseliny tak dlouho, než našla kombinaci, díky níž dokázala uniknout z nádoby, ve které byla uložena. Bylo tudíž téměř nemožné udržet ji v izolaci a zabránit jí v šíření.

„Ne,“ odpověděl Bill a promítl další obraz. „Tento systém byl navržen a sestrojen buď Cheericky – tedy současnou populací, která se ze všeho nejvíc podobá čincilám – nebo nějakou starší rasou. Nicméně jsme během mise došli k závěru, že jej Cheerickové umí ovládat. Dokáže produkovat různé pozemní a vzdušné bojové systémy stejně jako vesmírný bojový systém označený termínem ‚vážky‘. Ty jsou schopné běžných vesmírných operací a ze složených očí pálí laserové paprsky.“

„No tak dobře, to stačí,“ řekl Rus a začal vstávat z křesla. „Tohle je nějaký vtíp, kterým se nám vysmíváte, že?“

„Generále, tenhle vtíp málem zničil naši loď,“ odpověděl vážně Bill. „Když jsme se dostali zpátky na Zemi, poslali jsme málem celou loď do šrotu – a to bylo *poté*, co jsme s pomocí Cheericků provedli rozsáhlé opravy. Vážky rozhodně nejsou vtíp, obzvláště když jich na vás letí několik stovek.“

„Vy jste tam byl?“ zeptal se čínský generál. „Vy jste se té mise zúčastnil?“

„Vykonával jsem funkci astrogátora, generále,“ odpověděl Bill. „Misi přežilo pět z jednačtyřiceti mariňáků, ztratili jsme zhruba polovinu posádky lodi stejně jako mnoho jejích civilních vědeckých členů, a *všechny* vědecké pomocníky, které jsme dostali od speciálních jednotek. Mám pokračovat?“

„Prosím,“ řekl asiaticky.

„V průběhu druhé mise šlo o stav nouze, během něhož jsme měli zjistit, proč jsme ztratili kontakt s kolonií,“ řekl Bill a promítl další fotografii. Byla na ní zobrazena standardní vědecká stanice, umístěná na nepřátelském světě – nafukovací stany a skalnatá půda. „Šlo o planetu HD 36951 Gamma pět. Byla to archeologická stanice, na kterou zaútočila neznámá civilizace. Zjistili jsme, že ji zničili Dreen, a našli člověka, který dokázal přežít. Pak jsme narazili na pozůstatky po vesmírné bitvě v systému Tycho 714-1046-1. Když jsme sledovali stopu jedné z lodí, setkali jsme se s další rasou, s Hexosehry.“

Hexosehrové poměrně nedávno bojovali s Dreen a válku prohráli. Loď, na kterou jsme narazili, byla jejich posledním bitevníkem, který společně s loděmi nižších tříd bránil ústup flotily vybraných uprchlíků. Většina se jich nacházela v hibernaci a Hexosehrové prchali s více než milionem původních obyvatel. To byl samozřejmě jen pozůstatek populace jejich šesti domovských planet, která původně čítala něco málo přes dvě miliardy.“

„Sotva tolik, kolik má vaše a moje země dohromady,“ poznamenal Ind s úsměvem a pohledem k čínskému generálovi.

„Kdyby stačil k vítězství počet přívrženců, tak by v Libanonu dávno zvítězili mudžahedínové,“ podotkl prezident. „Pokračujte, kapitáne.“

„Pomohli jsme jejich bitevní lodi s opravami,“ řekl Weaver. „A pak jsme se vypravili napřed, abychom jejich flotile předali zprávu o tom, že bitevník boj přežil. Flotila musela doplnit

palivo a zastavila se v systému HD 37355. *Meč* pomohl Hexosehrům v udržení systému a spojenými silami jsme zastavili dreenský bitevní svaz. Naše loď byla na konci boje ale sotva schopna letu na šrotiště. Hexosehrové probudili z hibernace své inženýry a strojaře a jejich dílenské lodi postavily s pomocí součástí *Meče* a vlastních materiálů novou loď od kýlu až po přístrojové vybavení. A tak vznikla spojenecká expediční rezerva *Vorpalový meč II*. Zbytek hlášení nechám na panu Ascherovi.“

„Informace od Hexosehrů a z dreenského bitevníku, který jsme v průběhu boje dokázali obsadit, nám potvrdily, že se Dreen rozšiřují velice rychle,“ navázal na Weavera poradce pro národní bezpečnost. „Šíří se všemi směry skrze to, čemu se říká ‚místní bubliny‘. Naším směrem se nacházejí nejbližší v místní bublině Orionu, kde se odehrála většina toho, co přede mnou popisoval kapitán. Mezi touto a naší lokální bublinou se nacházejí už jen dvě další. Podle odhadů Hexosehrů a našich vědců by měly do našeho systému dorazit dreenské vesmírné síly za dvanáct až dvacet let. Nejlepší odhad hovoří o patnácti letech.“

„*Bože moj*,“ zamumlal Rus. „Tohle ale... nejsou moc dobré zprávy.“

„Tento odhad předpokládá dvě věci,“ dodal poradce pro národní bezpečnost. „Za prvé že Dreen nezjistí přesnou lokalitu naší planety, a za druhé to, že i když ji zjistí, nepodniknou skok naším směrem.“

„Mohu něco dodat?“ zeptal se Bill.

Poradce pro národní bezpečnost přikývl. „Prosím, kapitáne,“ řekl.

„Dreen stejně jako Hexosehrové používají warpovou technologii, která se spíše podobá skokům skrze červí díry,“ řekl Bill. Stále ještě studujeme, jak to vlastně funguje. Ale jejich skoky jsou – ve srovnání s technologií, jakou používá *Meč* – relativně spíše pomalé. V normálním vesmíru by flotila Hexosehrů nedorazila do naší oblasti dříve než za dva roky. A většina Dreen je

ještě dál. Kdyby dnes zjistili, kde se Země nachází, nedokázali by sem přepravit podstatnější síly dřív než za dva, a daleko spíš za tři roky. Pokud jsem to pochopil správně, všechny tyto propočty jsou součástí plného hlášení, které předáváme vašim vládám.“

„Vláda Spojených států, Velké Británie a adarská planetární vláda si všechny uvědomují tyto nové informace,“ řekl poradce pro národní bezpečnost. „Měli jsme původně v plánu zasvětit vaše vlády více či méně diplomatickými cestami do celé věci někdy během příštího týdne. Ne, tohle si opravdu nevymýšlím. Upřímně řečeno jsme jen čekali na to, až dokončíme shrnutí. To bude mít tři části. Jednu, která pomůže při podávání hlášení vašim vládám, a dvě určené pro všeobecné vysílání. Zároveň s tím měli být představeni Hexosehrové stejně jako vyslanec Cheericků v alianci. A měli jsme v úmyslu rozšířit alianci o další pozemské národy. Velice dobře si uvědomujeme, že sami o sobě Dreen zastavit nedokážeme. A nedokáže to ani sebesilnější spojení amerických a britských sil. Uvědomujeme si, že jsme vás udržovali v nevědomosti, ale neměli jsme to v úmyslu dělat o moc déle.“

„Upřímně řečeno tohle předběhlo naše úmysly o necelý týden,“ pokračoval prezident. „Dokument určený široké veřejnosti už je dokončen. Chcete se na něj podívat? Je tři hodiny dlouhý a očekávalo se, že na televizních sítích poběží na tři pokračování. Ale tato křesla jsou docela pohodlná...“

„Já ho vidět chci,“ odpověděl čínský generál. „Zmínili jste se o dalších informacích. Ty jsou technického rázu?“

„Budeme se muset spoléhat na technologii, kterou jsme získali od Hexosehrů,“ odpověděl prezident. „Ti po technické stránce předstihli Adary nejméně o tolik, o kolik mají Adarové náskok před námi. Nejspíš ještě víc. Právě technologie Hexosehrů *možná* pomůže lidstvu v přežití. Bude to ale vyžadovat celosvětovou spolupráci – koalici ochotných, jestli chcete. Máme dost času na přípravu. Pokud se k tomu opravdu odhodláme.“